

opusdei.org

Prelato laiškas (2018 m. birželio 8 d.)

Ugdymas, kurį teikia Opus Dei, yra skirtas ir jaunuoliams, kad šie būtų „krikščioniškas raugas šeimose, profesiniame darbe, visame beribiam žmogiško gyvenimo lauke visame pasaulyje“.

2018-06-10

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Artėjant vyskupų sinodui apie jaunimą ir pašaukimo atpažinimą

jaučiu paskatą kreiptis į jus ir paraginti pagyvinti atsidėjimą šv. Rapolo darbui, kuris mums visiems turi būti, šv. Josemaria žodžiais, „lyg mūsų akių vyzdys“, nes krikščioniškas jaunimo ugdymas yra ir visada bus Bažnyčios, o dėl to ir Dievo Darbo, apaštalinis prioritetas.

„Ite et vos in vineam meam. Eikite ir jūs į mano vynuogyną“. Mūsų Tėvas užrašė šiuos Jėzaus žodžius iš palyginimo apie vynuogyno darbininkus (plg. Mt 20,4) kaip *Instrukcijos šv. Rapolo darbui* antraštę. Suprantame, kad jie skirti ir mums, nes žinome, kad esame siunčiami dirbti vynuogyne, kurį Viešpats patikėjo mūsų Tėvui ir kuris dabar yra kiekvienos jo dukros ir kiekvieno sūnaus rankose.

Pirmasis šio darbo tikslas yra ugdyti kuo didesnę skaičių jaunuolių, kad jie laisvai ir su asmenine atsakomybe, kaip Dievo Darbo dvasios dalyviai,

būtų, dabar ir visą savo gyvenimą, krikščioniškas raugas šeimose, profesiniame darbe, visame beribiam žmogiško gyvenimo lauke visame pasaulyje. Viena iš šio darbo pasekmių yra tai, kad Viešpats nepaliaus šaukęs tų, kurių nori (plg. *Mk 3,13*), tapti Opus Dei dalimi.

Per šv. Rapolo vaikinių ir merginų apaštalinį veikimą trokštame būti, kartu su visa Bažnyčia, sėjėjais Evangelijos džiaugsmo, kurio „prisipildo širdys ir gyvenimas visų, kurie sutinka Kristų“[1].

Tai, kad šios merginos ir šie vaikinai yra atrinkti nereiškia, kad kiti apleidžiami. Iš šimto sielų mus domina šimtas. Todėl, kaip mus moko ir mūsų Tėvas: „Jūsų darbas ir manasis turi būti nukreiptas, kartoju, į visus: į tėvus, į draugus, į aplinkinius, į kolegas, į bendrapiliečius, į tuos, kurie yra kitų kraštų piliečiai; į katalikus, į

atsiskyrusius krikščionis, į ne krikščionis, visada sugyvendami ištikimoje draugystėje ir *veritatem facientes in caritate*, sekdami ir skleisdami Evangelijos tiesą su meile (Ef 4,15)“[2].

Nors šv. Rapolo vaikinai ir merginos nėra susieti su Dievo Darbu formaliais saitais (jie nėra Prelatūros tikintieji), vis dėlto, dalinasi dvasia ir apaštaliniu dinamizmu. Todėl jie nėra tiesiog dvasinio ugdymo užsiėmimų dalyviai, tačiau laiko Dievo Darbą savu ir stengiasi aktyviai bendradarbiauti jo apaštalinėje misijoje.

Sukime galvas ir skirkime laiko parengti užsiėmimams, kurie yra tradicinės šio darbo priemonės (rateliai, rekolekcijos, katechezės ir t.t.), puoselėti žmogišką ir antgamtinį toną, su tokiu pozityvumu ir meile Dievui bei sieloms, su kuria jie gimė šv. Josemaria širdyje. Ir

neužmirškime, kad apaštalinio darbo vaisiai priklauso, visų pirma, nuo Dievo malonės.

Gera žinote, kad šie užsiėmimai nėra atsiejami nuo asmeninės draugystės: „Mūsų Tėvas mus mokė, kad šis darbas visada turi būti paruoštas, įvykdytas ir palydėtas maldos, apsimarinimo bei asmeninio draugystės ir pasitikėjimo kupino bendravimo“[3].

Draugystė yra ypač brangi žmogiška vertybė, kurią pats Jėzus pakėlė į dievišką dimensiją: „Jūs aš draugais vadinu“ (*Jn 15,15*); „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (*Jn 15,13*). Viešpats atsiduoda visiškai; stenkimės sekti jo pėdomis ir duoti gyvybę už kitus. Apaštalavimas yra aukščiausia draugystės išraiška. Draugystė ne tik netampa įrankiu, tačiau pasiekia savo pilnatvę.

Kad patirtume tikrą, ištikimą ir nuoširdžią[4] draugystę turime išeiti iš savęs pačių. Tai reiškia dosniai skirti laiko asmeniniam bendravimui dalinantis džiaugsmiais, skausmais, viltimis, su tikru susidomėjimu ir abipuse meile. Šioje asmeninio draugystės apaštalavimo aplinkoje atsiveria didelės galimybės spontaniškumui bei kiekvienos ir kiekvieno iniciatyvai.

Taip pat esama plačios erdvės organizuoti pagalbinius užsiėmimus, atsižvelgiant į kiekvienos vietos ir laiko poreikius, kurie leistų pagerinti žmogišką, kultūrinį ir kitokį ugdymą dideliame skaičiui jaunuolių, gerbiant ir ginant kiekvieno laisvę, bei sudarytų sąlygas prisiartinti prie tikėjimo arba sutvirtinti savo ugdymą ar krikščionišką gyvenimą.

Jei sunkumai mums atrodytų dideli, o kartais tokie ir yra, kreipkime žvilgsnį į pirmuosius Dievo Darbo

metus, kai kliūtys buvo labai didelės. Praėjus eilei metų mūsų Tėvas prisiminė: „Viso to akivaizdoje turėjome labai nedaug – jokių žmogiškų priemonių ir daug jaunatvės, daug nepatyrimo ir daug naivumo, tačiau tuo pačiu turėjome viską: malda, Dievo malonę, gerą nuotaiką ir darbą – tai visada buvo ir bus Opus Dei ginklai“[5].

Prašykime Viešpatį šviesos, kad kiekviena ir kiekvienas suprastume, ką daugiau galime nuveikti ir ką šiame darbe galime pagerinti, pradėdami nuo antgamtinių priemonių: maldos, aukos, malda paversto darbo. Taip pat kiekvienas galėtų apsisvarstyti, kaip pagerinti savo dalyvavimą, atsižvelgiant į amžių bei asmenines aplinkybes, įvairiose šio apaštalavimo su jaunimu priemonėse.

Su visa meile jus laimina

jūsų Tėvas

Roma, 2018 m. birželio 8 d.

Švenčiausios Jėzaus Širdies
iškilmė

[1] Popiežius Pranciškus, ap. par.
Evangelii gaudium, 2013 m. lapkričio
24 d., n. 1.

[2] Šv. Josemaria, *Instrukcija*, 1941 m.
gruodžio 8 d., n. 3.

[3] Tėvas Javieras, 2002 m. lapkričio
28 d. laiškas, n. 13.

[4] Plg. šv. Josemaria, *Kristus eina pro
šalį*, n. 149.

[5] Šv. Josemaria, *1950 m. spalio 7 d.*,
n. 12.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2018-m-
birzelio-8-d/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2018-m-birzelio-8-d/) (2026-03-21)